

Brielse Meer

21 september 2013

Jacques, Jan, Ludo, Robby, Pol en Ferre

Gepromoot als ideale tocht voor de smaak van wat groter water, vond ik de opkomst maar aan de magere kant. Toch twee nieuwe gezichten en ons verder inmiddels gekend kwartet. Met 2 auto's begaven we ons naar de onderkant van de Rotterdamse haven. Het Brielse meer is één van de vele delta armen van de Maas. Vroeger was het Zuid-Hollands eiland Voorne met Brielle als haven en centrum een geïsoleerd gebied. Maar met de bouw van de Calandbrug en de Spijkenisserbrug werd het gebied ontsloten. Met de uitbreiding van de Rotterdamse haven ligt het nu in de schaduw van het havengebied.

Pols mobilhome hield zich strikt aan de Nederlandse verkeersregels. Met de botenkar ging het 90 km/uur naar de startplaats Zwartewaal. Tegen die snelheid had de camionette van Jan het niet lastig. Zonder file en met de GPS ging het vlot. Alleen het puntje op de i mankeerde. De GPS laveerde ons perfect in het haventje, maar aan de verkeerde kade. De smalle straatjes lieten het keren met botenkar niet toe. Zo kregen we een uitgebreide rondrit in het Hollandse dorpje. Uiteindelijk arriveerden we terug op het rondpunt, namen de 2de afslag en parkeerden de wagen op een parkeerterrein aan de andere kaai. Ideaal gelegen, een vrije steiger dicht bij de parking, een luxe. Omzoomd door bomen en gras oogde alles voortreffelijk. Maar gras is ook geliefd bij honden. Een aanrader, verwijder steeds het geparfumeerd cadeau alvorens je benen te strekken in uw polyester. Zo niet ben je nergens welkom, zelfs uw compagnons halen hun neus voor je op.

Ludo had zich, zoals steeds goed voorbereid. Hij schoof mij een printje onder de neus. Volgens zijn internet kregen we in de loop van de dag een 3 Beaufort te verwerken. Dit vond hij wel een rede om zijn sleeptouw uit het luik te halen. Met nieuwelingen weet je nooit, was blijkbaar de onderliggende gedachte. Ik hielp hem bij het instappen maar zelfs dan zijn 2 handen nodig. Daarom deponeerden we het kleurrijk, dik touw, op het zeil van het motorjachtje naast ons. Als eerste te water, keek hij toe hoe de anderen zich in hun kajak hesen.

Onder een stralend zonnetje, met bijna zomerse temperaturen, peddelden zes SKK-ers het jachthaventje uit, richting Oostvoornse meer. Met de Brielse brug in zicht, daagde het plots bij Ludo. Zijn kunstig gevlochten hennep lag nog te pronken in de zon op een blauw zeil, grabbel klaar voor elke passant. Zo'n schat laat je niet onbeheerd achter. Ik weet nog altijd niet waarom, maar ik was onmiddellijk bereid dit erfgoed te gaan ophalen. Overmoedig zei ik tegen de anderen rustig verder te varen.

Ik moest een peddel bijsteken om de verontruste eigenaar bij te benen. Angstzweet moet zijn blik vertroebeld hebben, want bij de eerste geul dook hij het haventje in. Blindelings volgde ik elke beweging van mijn voorman. Aan het einde van de aanlegsteiger herkenden we geen bekend terrein, noch boten. We waren te vroeg afgeslagen. Terugkeren en de volgende havenarm nemen was het enige juiste verdict. Wat een geluk, na het ongelukkig traject, daar lag nog onaangeroerd Ludo's eigendom. Het passantenverkeer was nog niet op gang geschoten. Jacques stelde later de vraag of er überhaupt wel passanten waren? Anders lag het kleinood er in de namiddag nog te wachten om in het donkere luik te verdwijnen, wel goed gelucht weliswaar.

Goed bezweet keerde de twee peddelaars de boeg, op zoek naar het peloton. Nu het ritme er toch in zat en de T-shirts al nat waren, werd er duchtig doorgetrokken. Op mijn geheugen ging onze tocht verder. Mijn waterkaart lag op Pol zijn dek te zonnen. Veel verkeer varen was er wel niet bij, hooguit een plaat langs de verkeerde kant ronden, wat een paar honderd meter extra was, maar daar draaiden we ons hand niet voor om, hoogstens onze peddels. Hoe goed we ons best ook deden, enkel jachtjes en motorbootje kregen we in het vizier. Nu moet ik wel bekennen, zonder bril is mijn vizier niet direct wijs. Ludo zag af en toe een stip in de verte, die hij als kajakkers bestempelde. Ik denk dat hij dit zei om ons moed in te fluisteren, want het bleek steeds een fata-morgana te zijn. Hoe we ook ons best deden, we bleven een duo 'losers'.

Na het Oosterlandse rak kwam er één stipje in zicht dat zich schijnbaar ook met peddelslagen voortbewoog. Bij het naderen van het eerste Krimplaatje herkenden we Jan. Jan had wijselijk het hoge koptempo van het trio Pol-Robby-Jacques geruild voor zijn eigen ritme. Met zijn drieën draaiden we voorbij het laatste eilandje van de vier en lag het watersportcentrum voor ons uit. De drie anderen zwaaiden ons toe en lachten, wie braaf is krijgt wat lekkers. Wat lekkers was er zeker. Een Belgisch biertje, op een zonnig terras aan de waterkant en dit aan een dumping prijs, om vrolijk te worden.

Robby slaagde er zelfs in een zak patat te kopen met afzonderlijk te betalen mayonaise. Een compagnon vond dit een uitstekend idee, een pak fritten in de club met een slaatje of stoofvlees. Hij droomde er al van, om thuis geen potten meer op het fornuis te zetten. Wegens de spotprijzen was een tweede consumptie onvermijdelijk. Onze Bourgondische eigenheid werd eer aangedaan.

Terug in de bootjes, deed het zomerweertje ons van het meer genieten. Ieder om beurt nam eens de koppositie. Jacques genoot ervan. Onze tachtigjarige beheerst nog steeds zijn competitie techniek en in zijn nieuwe boot in carbon was volgen kinderspel. Als hij zelf het tempo regelde ging het meestal een slagje sneller. Gelukkig kan onze Jacques ook goed “klappen”. Hij zit nooit verlegen voor een babbel en met zijn jaren heeft hij een schat aan verhalen.

Een bezoekje aan Brielle stond ook op ons programma. Daarvoor moesten wij van het meer en via een lange havengeul naar het centrum. Bij de ingang van de stad staat het standbeeld van veerman Coppelstock, die uitkijkt over de Maas. Hier beslisten we van rechtdoor te varen om het stadscentrum te bereiken. Na de 2de brug werden we aangenaam verrast door enkelen uitgelezen uitstapplaatsen. Grote matten lagen er op een zachte oever, bedoeld voor kleine motorboten. Enkele plaatsen waren nog vrij. Zo konden wij die nieuwe boot, schramloos op de oever schuiven.

Brielle is een oud stadje, daterend uit de middeleeuwen. Gelegen aan de Maas was het een goede overslaghaven voor het binnenland. Handelsschepen kwamen er aanleggen vanuit IJsland, Skandinavië, Rusland, Polen zelfs vanuit Afrika en het Midden-Oosten. Uit deze bloeitijd stamt de Sint-Catharijnekkerk, Vlaamse gotiek. Door de economische neergang in de 16 en 17 eeuw werd ze nooit echt voltooid. Het resultaat is toch nog de moeite om te bekijken. Dat hebben we dan ook gedaan. Dat het een echte Geuzenstad is geweest merkten we reeds bij het binnenvaren. De stadsmuren zijn er stevige vestingmuren. Het is immers hier dat Alva zijn eerste grote nederlaag leed en de Spanjaarden werden terug gedrongen. In de 20ste eeuw dreigde Brielle tussen schip en wal te vallen. De uitbreiding van Rotterdam, het afsluiten van de Maas arm, het wegvallen van inkomsten van de scheepvaart. Gelukkig voor het kleine stadje, heeft het met zijn best bewaarde vestingen en zijn vele monumenten weer aantrekkingskracht en dit nog versterkt door de recreatiemogelijkheden van het Brielse meer, een grote toeristische waarde. Die waarde konden we proeven tijdens onze wandeling. Op het marktplein was er veel ambiance.

Een bigband wedstrijd deed het er schetteren, dat zelfs Jacques zonder zijn hoorapparaat, zijn oren hoorde teuten. De stoeltjes op het plein waren trouwens al bezet. Dus kuierden we wat verder door de straten. Om uiteindelijk een zonnig terrasje te bezetten aan de stadswal.

Terug op het water was de zon al flink aan het zakken en verloor snel haar aangename warmte. Je voelde dat de herfst in aantocht was. Verfrist en uitgerust konden we er opnieuw tegenaan en zorgden zelf voor onze opwarming. Voor Jan was deze tocht net lang genoeg. De laatste kilometer was het even zwoegen om de rol niet te lossen.

Tenslotte had ieder op zijn manier genoten van dit kajaktochtje. Het opladen verliep gezwind. Alleen het terugkeren verliep voor Jan en zijn gezelschap iets minder vlot. Als eerste van de parking, kwam hij toch een half uurtje later in Schoten dan de botenkar. Een wegvergissing in een havengebied kostte hen wel wat tijd.

ferre